

Jmenuji se Jiří Klusáček a narodil jsem se v Praze dne 31. března 1950. Můj zájem o historii vůbec a historii vlastního rodu je starého data. S prvními pokusy shromažďovat informace o předcích a příbuzenstvu jsem začal v šedesátých letech. První rodokmeny jsem vytěžil od strýčků a jiných příbuzných. Již tehdy jsem věděl, že jeden z mých prapradědečků Klusáčků si vzal za manželku Alžbětu, údajně ze šlechtického rodu Riesenfelderů. Později jsem našel matriční zápis a již jsem uměl tuto dvojici zařadit ve svém rodokmenu, ale to bylo vše a nedoufal jsem, že je možné se dozvědět více.

Vzpomínám si dodnes, jak jsem v roce 2009 v knihkupectví Luxor na Václavském náměstí vzal do ruky právě vyšlou knihu Jihlava, kterou vydalo Nakladatelství Lidové Noviny v edici Dějiny českých, moravských a slezských měst a nahlédl do jmenného rejstříku. A najednou se přede mnou objevila celá skupina jmen Riesenfelderů. A nejenom to. Zjistil jsem, že dva z Riesenfelderů si vedli jakousi kroniku či deník, tak jako mnoho dalších Jihlavanů té doby, a že tyto kroniky jsou uloženy v jihlavském archivu. Knihu jsem koupil počátkem dubna 2009 a prvního července 2009 jsem již první kroniku držel v ruce. A celkem rychle, přes potíže se čtením kurentu a německého textu, jsem našel zápis o narození autorovy dcery Alžběty a tak bylo beze vši pochyby jasné, že listuji knihou, kterou někdy kolem roku 1750 začal psát můj prapra...dědeček Johann.

Přečíst jeden odstavec nebyl velký problém, přepsat a přeložit celou knihu mi však připadalo nepřekonatelné. Začal jsem hledat někoho, kdo by mi s přepisem a překladem pomohl. Chtěl jsem přesně vědět o čem si můj prapra...dědeček vedl záznamy. Pomoc jsem našel mezi studenty germanistiky a průběhu dalších měsíců se mi to postupně podařilo.

Později jsem se vypravil do archivu znovu a seznámil se s druhou kronikou. Ukázalo se, že jejím autorem byl Frantz, otec autora první kroniky Johanna. Takže další prapra...dědeček v řadě, jen o generaci starší. Obě kroniky obsahovaly mnoho genealogického materiálu, takže se postupně podařilo rozkrýt rodovou linii i rozrod.

V archivu jsem získal i další listiny, tzv. privilegia, které se týkaly Lucase Risenfeldera, který byl v 17. století primasem Jihlavy a císařským rychtářem. Mezi listinami je i ta, která potvrzuje jeho povýšení mezi šlechtu, přesněji řečeno do "stavu pravých starožitných vladyků", německy "Standt undt Gradt der rechtedelgebohren rittermässigen Lehens Turniersgenossen". I zde se podařilo prokázat, že Lucas byl v přímé linii předkem Frantze.

Přepis a překládání se protáhlo do konce roku 2010. A nyní jsem si kladl otázku, co s tak bohatým materiálem dál. Nejdříve jsem zkusil jednodušší krok a to popsat život Johanna Risenfeldera. Výsledkem je článek "Jan z Risenfeldu", který byl otištěn v publikaci Polensko, č.4 z roku 2010. Jeho text je zde zveřejněn. Druhým krokem měl být článek o Lucasovi Risenfelderovi. Ale postupem času se text rozšířil na popis historie celého rodu, s důrazem na linii končící mou prapra...babičkou, ale též s mnoha informacemi o liniích vedlejších. Podařilo se také odhalit značné nepřesnosti, které obsahoval jediný moderní text o Riesenfelderech uveřejněný v Almanachu českých šlechtických a rytířských rodů 2009 na str. 289. Shodou okolností byly na internetu publikovány v té době matriky Jihlavy a Polné a bylo tak možné všechny informace z kronik, jednu pro druhé, ověřovat dle matričních zápisů. Ve velké většině případů se to podařilo a každé datum, u kterého to bylo možné, ve zde publikovaném rozrodu je ověřeno výpisem z matriky. Výsledný text "Příběh jihlavského rodu Riesenfelderů" byl publikován v č. 4/2012 a 1/2013 Genealogických a heraldických listů, které vydává Česká genealogická a heraldická společnost v Praze. V dohledné době bude též umístěn na této stránce.

Úkolem pro další roky je dokončit redakci všech původních textů, dokončit komentář k nim a vydat jejich edici. Raději ve formě tištěné knihy nebo alespoň zde, na této stránce. To je však zatím otevřená otázka. Cítím to jako jakousi povinnost k mým předkům, se kterými mě pojí i některé společné vlastnosti, spočívající v respektu k archivům a historii a ve snaze zachytit vlastní život a zanechat o tom nějaký záznam potomkům. Myslím, že by je to potěšilo, kdyby věděli, že nějaký jejich prapra...vnuk se chová podobně, byť pohledem ostatních asi pošetile, a že jejich texty vydobude z hlubin archivů a vydá je tak, aby se ostatní pošetilci mohli s jejich skoro tři sta let starými myšlenkami a činy seznámit. I když co je to vlastně tři sta let v historii? Pouhých devět generací od narození Frantze k narození mých synů.

Praha – Ruzyně
7. dubna 2013